

бѣше побелѣлъ като платно: той бѣше Г. Хр. Ковачевъ, приятель на Левски и сега виждаше че дяконътъ е изгубенъ.

Лицето на Левски, което се отражаваше въ огледалото, оставаше тихо и спокойно. Нито една жила не трѣпна по него, нито едно вълнение не пропѣлзи по ледената му физиономия. Това необходимо, извънчовѣшко самообладание, го ненапущаше и въ най-страшнитѣ опасности, съ които бѣ насѣялъ неговия невѣроятенъ, прѣмѣтливъ животъ.

Али-Чаушъ сѣдна на миндѣря и запали цигара.

— Какво си ти, Христо Ефенди? Боленъ ли си билъ? — попита Али-Чаушъ софиянеца, като изгледа поблѣднѣлото му и развалено лице.

— Ба . . . Али-Чаушъ . . . Да . . . Не! — Отъ горѣщината — измѣнка замаяаниятъ Ковачевъ.

— Момче! Дръжъ хубаво бръснача, че ще ме порѣжешъ! — изгълча строго Левски на момчето.

Турчинътъ се извърна неволно къмъ черното сако на апостола, на почна да се разговаря за дребни работи съ Ковачева.

„Тоя проклѣтникъ чака да се свърши бръснането и да изгледа дяконътъ въ лицето. . . . Изгубенъ е!“ помисли си Ковачевъ. Но въ тая критическа минута, примѣрътъ отъ спокойствие и хладнокръвие на дякона го ободри, едно вдѣхновение му дойде: той спомни, че Али-Чаушъ има една малка слабостъ: пиеше.

Той го покани:

— Една ракия не пивашъ ли, Али-Чаушъ?

Турчинътъ прие.

Той люхна двайсетъ и петъ драма ракия, замляска съ измокрени уста и посвѣтлѣли очи, и съ клюмане отговаря на поздравлението на Ковачева.

Въ горещо врѣме ракията прохлаждава, — забѣлѣжи пакъ Ковачевъ — не заповѣдате ли още?